

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 199/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Fraňom, LL.M., J. Hašku 18, Nové Mesto nad Váhom, proti postupu Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 20C/3/2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 25. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20C/3/2018. Navrhuje priznanie finančného zadosťučinenia v sume 6 000 eur, ktoré bude povinný sťažovateľovi zaplatiť okresný súd, príkaz daný okresnému súdu bezodkladne konať a priznanie náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a zo súvisiaceho spisu vyplýva, že sťažovateľ je žalobcom v napadnutom konaní začatom žalobou doručенou okresnému súdu 22. januára 2018. Predmetom napadnutého konania je vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

3. Uznesením okresného súdu č. k. 20C/3/2018-72 z 23. októbra 2018 bolo napadnuté konanie prerušené do právoplatného skončenia konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 20C/4/2018 (začaté 5. februára 2018, pozn.), ktorého predmetom bol spor o to, či podiel vo veľkosti 1/2 na spornej nehnuteľnosti patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Konanie sp. zn. 20C/4/2018 bolo právoplatne skončené 19. decembra 2020 a následne okresný súd v konaní pokračoval.

4. Podaním zo 7. februára 2022 sťažovateľ navrhol opätovné prerušenie napadnutého konania do právoplatného skončenia konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 18C/5/2022, v ktorom sa sťažovateľ domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o ktorej tvrdil, že patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6Co/77/2023-108 z 29. mája 2024, ktorý nadobudol právoplatnosť 25. júna 2024, bolo konanie sp. zn. 18C/5/2022 právoplatne skončené.

5. Po odpadnutí dôvodu prerušenia konania napadnutého ústavnou sťažnosťou okresný súd v konaní pokračoval. Do podania ústavnej sťažnosti nebolo v napadnutom konaní vydané meritórne rozhodnutie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou namieta neoperatívny a nepružný postup okresného súdu, ktorým malo byť porušené právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľ upriamil pozornosť na to, že okresný súd nebol schopný takmer 8 rokov ukončiť napadnuté konanie a jeho postup považuje za nedostatočne rýchly.

7. Napadnuté konanie bolo 2-krát prerušené, podľa názoru sťažovateľa okresný súd nemusel konanie prerušovať a mohol priebežne zabezpečovať dôkazy tak, aby konanie mohlo byť ukončené skôr. Poukázal na to, že konanie v trvaní takmer 8 rokov bude mať dopad na jeho majetkovú sféru vzhľadom na to, že hodnota nehnuteľností výrazne vzrástla, a tým výrazne vzrástla aj suma, ktorú bude vyplácať žalovanej (bývalej manželke sťažovateľa) za jej podiel patriaci do bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

8. Sťažovateľ zároveň dodal, že dosiaľ bol úspešný vo všetkých konaniach súvisiacich s predmetným konaním, ale napriek uplynutiu takmer 8 rokov do podania ústavnej sťažnosti sa ničoho reálne nedomohol.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Ústavný súd pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odmieta ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak argumenty v ústavnej sťažnosti nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov

v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu (IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 362/09, I. ÚS 188/2019, II. ÚS 238/2020).

11. V kontexte predmetu napadnutého konania, ktorým je vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), postup samotného súdu (2) a správanie účastníka súdneho konania (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa, aby sa vysporiadal s otázkou jej opodstatnenosti.

12. Z hľadiska povahy veci ústavný súd konštatuje, že predmet napadnutého konania (vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov) tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti súdov (I. ÚS 239/2021, III. ÚS 643/2024). Na druhej strane je potrebné prihliadať na individuálne okolnosti každej prejednávanej veci, ktoré môžu mať za následok zvýšenú časovú náročnosť sporu. Napádané konanie sa vyznačuje istou mierou osobitnej zložitosti a časovej náročnosti vzhľadom na masu majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, neochotu strán dohodnúť sa, súvisiace súdne konania, pre ktoré okresný súd pristúpil k prerušeniu konania, ako aj z dôvodu potreby vykonania dokazovania prostredníctvom inštitútu cezhraničnej spolupráce. Žalovaná v napadnutom konaní navrhovala výsluch svedkýň žijúcich na Ukrajine. Objektívne išlo o časovo náročnejší postup zahŕňajúci skompletizovanie otázok pre svedkyne stranami sporu, kroky súvisiace s dožiadaním a realizovaním výsluchu svedkýň dožiadaným orgánom na Ukrajine, ako aj tomu predchádzajúcu prekladateľskú činnosť zo slovenského do ukrajinského jazyka a následný preklad po doručení dokumentácie z vykonaných úkonov dožiadaným orgánom (ktorej rozsah bol v súdnom spise napadnutého konania na č. l. 709 až 829). Náročnosť veci vyplýva aj zo samotných návrhov strán sporu, ktoré sa priebežne dopĺňajú a z ktorých možno usudzovať, že rozhodné skutočnosti neboli stranami sporu ani v čase podania ústavnej sťažnosti ustálené.

13. Napadnuté konanie prebiehalo na okresnom súde do podania ústavnej sťažnosti 7 rokov a 10 mesiacov (od 22. januára 2018 do 25. novembra 2025). Konanie bolo dosiaľ prerušené 2-krát. Pri posúdení porušenia ústavných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom súdu v civilnom konaní, ktoré je prerušené, treba rozlišovať, či k prerušeniu došlo z obligatórných (§ 162 CSP) alebo z fakultatívnych dôvodov (§ 164 CSP). Civilný sporový poriadok počíta s „priet'ahom“ v konaní spočívajúcim v možnom prerušení konania, a to s cieľom vyriešenia otázky, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie príslušného súdu. Pri prerušení z obligatórných dôvodov nemôže dochádzať k zbytočným priet'ahom. Pri prerušení z fakultatívnych dôvodov (§ 164 CSP) treba skúmať, či nečinnosť súdu je dôvodná, teda či nemal v konaní pokračovať (I. ÚS 142/04). Takýto priet'ah, resp. odôvodnenú realizáciu takéhoto fakultatívneho úkonu súdu podľa § 164 CSP, nemožno potom považovať za zbytočný, ale za zákonom predpokladaný a v prípade riadneho odôvodnenia jeho realizácie neporušujúci základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 199/2019, II. ÚS 238/2020, IV. ÚS 51/2026). V napadnutom konaní išlo v oboch prípadoch prerušenia konania o fakultatívny postup v zmysle § 164 CSP, v prípade prvého

prerušená z priamej iniciatívy okresného súdu, v prípade druhého prerušenia konania aj s ohľadom na návrh podaný samotným sťažovateľom.

14. Ústavný súd konštatuje, že od začatia konania okresný súd v zásade plynulo vykonával úkony smerujúce k vyjadreniam strán sporu, zabezpečovaniu dôkazov, aktívne zisťoval okolnosti podstatné pre konanie, čo viedlo 23. októbra 2018 k vydaniu uznesenia o prerušení napadnutého konania z dôvodov, že v súvisiacom konaní sp. zn. 20C/4/2018 sa medzi tými istými účastníkmi konania (žalovaná v postavení žalobkyne a sťažovateľ spolu s jeho synom v postavení žalovaných, pozn.) viedol spor o určenie, že podiel na spornej nehnuteľnosti patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Na základe úkonov vyplývajúcich zo súvisiaceho spisu je zrejmé, že okresný súd v čase prerušenia konania aktívne zisťoval, či je vec sp. zn. 20C/4/2018 právoplatne ukončená, k čomu došlo 9. decembra 2020 (právoplatnosť rozhodnutia okresného súdu č. k. 20C/4/2018-93 zo 16. augusta 2019 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19Co/156/2019-125 z 28. októbra 2020). Ústavný súd zoberal na zreteľ, že sťažovateľ žiadnym spôsobom prerušenie konania nenamietal (proti uzneseniu okresného súdu nepodal opravný prostriedok) a v čase tohto prvého prerušenia konania nenavrhol, aby súd vykonával úkony smerujúce k zabezpečeniu dôkazov, na druhej strane však identifikoval približne dvojmesačnú nečinnosť okresného súdu, keď po doručení vyjadrenia sťažovateľa 9. augusta 2018 pristúpil k prerušeniu konania uznesením z 23. októbra 2018.

15. Po odpadnutí prekážky, pre ktorú bolo napadnuté konanie prerušené (9. decembra 2020), a podaní návrhu na pokračovanie v konaní sťažovateľom 22. decembra 2020 okresný súd ďalej plynulo konal. Uložil povinnosť stranám sporu zložiť preddavok na vykonanie dôkazov (7. januára 2021), predvolal (12. januára 2021) strany konania na pojednávanie nariadené na 16. február 2021, adresoval vyjadrenie sťažovateľa žalovanej (12. januára 2021), adresoval žiadosť Okresnému súdu Trenčín – katastrálnemu odboru na predloženie dokumentácie súvisiacej s napadnutým konaním (12. januára 2021). Na základe žiadosti právneho zástupcu žalovanej z 13. januára 2021 o odročenie pojednávania okresný súd určil nový termín pojednávania na 5. marec 2021. Aj keď pojednávania nariadené na 5. marec 2021 a následne na 20. apríl 2021 neboli vykonané z dôvodu opatrení spojených s pandemiou COVID-19 (pričom o odročenie pojednávania požiadal aj sťažovateľ), prvé pojednávanie v napadnutom konaní sa uskutočnilo 21. mája 2021 (teda približne po 5 mesiacoch od odpadnutia prekážky prerušenia konania).

16. Je potrebné zdôrazniť, že pojednávanie konané 21. mája 2021 bolo odročené jednak z dôvodov avizovaného pokusu strán sporu o mimosúdne vyriešenie veci, ako aj z iniciatívy samotného sťažovateľa na účely úpravy petitu žaloby. Okresný súd odročil pojednávanie na 3. september 2021, pričom do času pojednávania aktívne vykonával úkony smerom k stranám sporu a zabezpečovaniu dôkazov, ako to vyplýva zo súvisiaceho spisu. Sťažovateľ napriek lehote dlhšej ako 3 mesiace od pojednávania konaného 21. mája 2021 petit žaloby upravil podaním doručeným okresnému súdu 2. septembra 2021, deň pred pojednávaním nariadeným na 3. september 2021, čo sťažilo jeho priebeh (nielen pre okresný súd z hľadiska prípravy na pojednávanie) a okresný súd pojednávanie prerušil na 15 minút, aby mala žalovaná strana priestor oboznámiť sa so sťažovateľom navrhovanými zmenami. Na pojednávaní 3. septembra 2021 (podľa zápisnice z pojednávania v trvaní približne 3 hodín) súd vykonával dokazovanie výsluchom sťažovateľa a následne v tomto výsluchu pokračoval na pojednávaní 12. októbra 2021 (podľa zápisnice z pojednávania v trvaní približne 3 hodín), keď pristúpil aj k výsluchu žalovanej. Ďalšie pojednávanie nariadené

na 26. november 2021 sa nekonalo z dôvodov na strane konajúceho okresného súdu a nový termín pojednávania bol stanovený na 14. január 2022. Na pojednávaní vykonanom 14. januára 2022 (podľa zápisnice z pojednávania v trvaní približne 4 hodín) pokračoval výsluch žalovanej a výsluch 2 svedkov. Žalovaná po vykonanom dokazovaní na predmetnom pojednávaní navrhla výsluch ďalšej svedkyne (žijúcej na Ukrajine) formou telemostu a požiadala o lehotu 3 mesiacov, aby mohla zabezpečiť doklady súvisiace s napadnutým konaním a vykonaným dokazovaním (zo súvisiaceho spisu nevyplýva, že by sťažovateľ namietal vykonanie takéhoto dôkazu napríklad z dôvodu procesnej ekonómie, z časového či iného hľadiska). Rovnako aj sťažovateľ navrhoval vykonanie ďalšieho dokazovania (napríklad predloženie výplatných pásov žalovanej týkajúcich sa jej zamestnaní z Ukrajiny, listinných dôkazov preukazujúcich jej vlastníctvo nehnuteľnosti na Ukrajine). Okresný súd 3. februára 2022 stranám konania oznámil, že dokazovanie výsluchom navrhovanej svedkyne vykoná prostredníctvom cezhraničného dožiadania (ako hospodárnejšieho a organizačno-technicky jednoduchšieho postupu) a strany vyzval na predloženie otázok pre svedkyňu v lehote 20 dní.

17. Podaním zo 7. februára 2022 sťažovateľ navrhol prerušiť napadnuté konanie vzhľadom na to, že proti žalovanej a jej synovi, na ktorého kúpnu zmluvou previedla vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré patrili do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, inicioval konanie o určenie vlastníckeho práva. Napadnuté konanie bolo v tejto súvislosti opätovne prerušené od 16. marca 2022 (keď nadobudlo právoplatnosť uznesenie okresného súdu o prerušení konania z 18. februára 2022).

18. Ústavný súd argumentáciu sťažovateľa smerujúcu k spochybneniu dôvodnosti prerušenia konania nepovažoval za dôvodnú okrem iného z dôvodu, že samotný sťažovateľ nenamietal prerušenie napádaného konania, proti rozhodnutiam súdu, ktorými konanie prerušil, nepodal opravný prostriedok a aj sám inicioval druhé prerušenie konania. Ak sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádzal, že okresný súd nemusel napadnuté konanie prerušiť a mohol priebežne zabezpečovať dôkazy, ústavný súd poukazuje na to, že napriek § 165 ods. 2 CSP („ak je konanie prerušené, nevykonávajú sa procesné úkony...“) okresný súd na žiadosť sťažovateľa vykonal ním navrhované úkony v čase druhého prerušenia konania (vyžiadal žalobcom navrhovaný dôkaz). Ustanovenie § 164 CSP svojou fakultatívnou povahou pripúšťa prerušenie konania, ak sú naň dané dôvody. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh, ako aj zo súvisiaceho spisu sa javí, že v oboch prípadoch prerušenia konania okresný súd realizoval zákonný procesný postup podľa § 164 CSP, ktorý nevykazoval známky svojvôle a predstavoval odôvodnenú realizáciu tohto fakultatívneho postupu.

19. Ústavný súd ďalej, zohľadňujúc postup po odpadnutí dôvodov v poradí druhého prerušenia konania, identifikoval minimálnu nečinnosť okresného súdu v trvaní približne 4 mesiacov, keď v čase od právoplatného skončenia konania sp. zn. 18C/5/2022 (25. júna 2024, pozn.) pokračoval v konaní až výzvou adresovanou žalovanej 12. septembra 2024, a potom v čase od 7. marca 2025, keď došlo k zloženiu preddavku na trovy dôkazu, až do 7. mája 2025, keď okresný súd uznesením č. k. 20C/3/2018-678, ktoré nadobudlo právoplatnosť 29. mája 2025, ustanovil prekladateľku z jazyka slovenského do jazyka ukrajinského a naopak. Aj keď tento stav (spolu s identifikovanou nečinnosťou v bode 14 tohto rozhodnutia) nie je ideálny, ústavný súd v kontexte celkového postupu okresného súdu (zohľadňujúc aj skutočnosť, že niektoré úkony vykonal aj v čase prerušenia konania) neidentifikoval taký prietah, ktorý by prekračoval rámec ústavne udržateľného konania

a zakladal možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľom označených práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote.

20. Pojem zbytočné prietahy obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. IV. ÚS 207/2018, II. ÚS 600/2017, III. ÚS 638/2017).

21. Ústavný súd zároveň zobral na zreteľ správanie samotného sťažovateľa, v ktorého postupe nachádzal kroky, ktoré mohli prispieť k predĺženiu napadnutého konania. Medzi ne možno zaradiť napríklad to, že nedodrжал 10-dňovú lehotu na vyjadrenie k vyjadreniu žalovanej, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 14. mája 2018 a na ktoré odpovedal podaním z 9. augusta 2018 (teda po viac ako 2 mesiacoch od uplynutia lehoty na vyjadrenie); inicioval odročenie pojednávania konaného 21. mája 2021 na účely poskytnutia priestoru na mimosúdne rokovanie a úpravy petitu žaloby; navrhol prerušenie konania; okresný súd sťažovateľa opakovane vyzýval na písomné doplnenie otázok na svedkyne z dôvodu, že ním predložené otázky sa týkali len jednej zo svedkýň. Aj keď ústavný súd berie na zreteľ, že vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov má pre sťažovateľa význam z pohľadu jeho majetkovej stability a právnej istoty, rovnako však ovplyvňuje aj žalovanú, keďže predmetom je vyporiadanie ich spoločného majetku. V tomto type konania je primárne na nich, aby dbali na včasnosť svojich úkonov a navrhovaných dôkazov. Uplatnením procesných práv účastníkom konania nepochybne dochádza k predĺženiu konania, zodpovednosť za tento stav nemožno pripísať na ťarchu štátneho orgánu konajúceho vo veci (I. ÚS 418/2020, I. ÚS 43/2022, II. ÚS 520/2025).

22. Na základe už uvedených skutočností, zohľadňujúc postup okresného súdu, ako aj správanie sťažovateľa a berúc do úvahy, že konanie bolo dvakrát prerušené, čo primárne zapríčinilo jeho predĺženie, ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd v napadnutom konaní konal v zásade plynulo, pričom jeho postup nemožno hodnotiť ako neefektívny alebo zjavne neprimeraný. Ústavný súd konštatuje, že dĺžka aktívneho priestoru pre konanie okresného súdu, odhliadnuc od času, keď bolo konanie prerušené, je hraničná (približne 3 roky a 5 mesiacov), zobral však do úvahy už spomenutú osobitnú zložitosť veci (bod 12 tohto rozhodnutia), ako aj správanie sťažovateľa (bod 21 tohto rozhodnutia). Z týchto dôvodov ústavný súd nevidel existenciu takých skutočností, ktoré by zakladali možnosť po prijatí ústavnej sťažnosti vysloviť porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 17 CSP a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, a preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

23. Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania podanému navrhovateľom, ktorý musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, musí byť pripojené plnomocenstvo na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V plnomocenstve sa musí výslovne

uviesť, že navrhovateľ udeľuje zvolenému advokátovi splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom.

24. Ústavný súd konštatuje, že k ústavnej sťažnosti síce bolo priložené splnomocnenie na zastupovanie advokátom pred ústavným súdom (požiadavka plynúca z § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde), avšak toto splnomocnenie bolo vystavené „*na zastupovanie ako sťažovateľa vo veci podania ústavnej sťažnosti pre prietahy v konaní a zastupovanie v konaní pred Ústavným súdom SR*“ bez akejkoľvek bližšej špecifikácie porušiteľa práv či konania, ktorého prietahy sťažovateľ namieta. Aj zo samotného plnomocenstva vyplýva, že má ísť o akúsi generálnu plnú moc.

25. Na základe uvedeného ústavný súd nad rámec skutočností uvedených v predchádzajúcich bodoch tohto rozhodnutia mohol odmietnuť sťažnosť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí. V záujme materiálneho prístupu k ochrane základných práv a slobôd však ústavný súd preskúmal prítomnosť aj iných dôvodov, ktoré by odôvodňovali odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní, resp. preskúmal neprítomnosť iných dôvodov odmietnutia sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní, keď by bolo možné uvažovať o výzve sťažovateľa na odstránenie už uvedeného nedostatku ústavnej sťažnosti. Ústavný súd však v záujme procesnej ekonomie a s prihliadnutím na výsledok predbežného prerokovania sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov, keďže aj ich prípadné odstránenie predložením novej plnej moci by už nemohlo viesť k inému rozhodnutiu o tejto ústavnej sťažnosti, než je uvedené vo výroku tohto uznesenia (I. ÚS 675/2025, III. ÚS 36/2026).

26. Ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie ústavného súdu nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa príslušných ustanovení zákona o ústavnom súde, a preto v budúcnosti nebráni sťažovateľovi, aby po splnení všetkých zákonných podmienok za predpokladu zotrvania na stanovisku, že v jeho veci dochádza k zbytočným prietahom, predložil ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu